

V létě 1952 jsem pracoval jako traktorista v traktorové stanici ve Šternberku.

Po skončení žňových prací v nižších vesnicích jsme jezdili sekat obilí do hor, kde teprve žňové práce začínaly.

Já jsem byl odeslán do Domovašova u Šternberka, kde jsem se seznámil s mojí první láskou Evou.

Chodili jsme spolu až do nástupu základní vojenské služby.

Evu jsem vyrozuměl, že po skončení vojny se nemohu vrátit domů kvůli zhoršenému stavu maminky, která velice těžce prožívala můj odchod.

První vánoční svátky na vojně jsme dostali povolení pozvat si rodinné příslušníky nebo dívky.

Já jsem pozval Evu, ale v odpovědi mi sdělila, že nemůže přijet, že je těhotná.

Znovu jsem ji prosil, až skončí vojenská služba, aby přišla za mnou.

Toto opět odmítla, já zůstal po vojně v Čechách a 17. 7. 1956 se mi narodil syn František a v našem stavu došlo k rozloučení. Já zůstal v Čechách, nastoupil jsem k Českým drahám jako posunovač, později jako výpravčí vlaků.

1.3.1971 jsem byl přeložen do stanice Olomouc hlavní nádraží jako výpravčí, což mi velice usnadnilo pátrání po Evě.

Při procházce městem jsem u cukrárny zjistil na dveřích její jmenovku.

Zůstal jsem u nich bezradně stát, ale když jsem si uvědomil, že po mě bude házet trubičkama, věnečkama, tak jsem raději odešel.

Osud se k nám ale opět přiklonil k nám oběma, když jsme se setkali v Domově seniorů v Komárově.

Byl jsem a jsem velice šťastný, že jsem našel svou první lásku.

Na první pohled jsme se nepoznali, až po pár dní, kdy jsme začali probírat rodinné vztahy.

Potvrdilo se nám přísloví, že stará láska nerezaví.

Sami na sobě jsme poznali, že první mladá láska má sílu rozvíjejícího se poupátka, ale ta druhá je mnohem silnější, jako síla již plně rozkvetlého květu.

A tím také došlo k rozhodnutí dnešního zasnoubení.